

Cate Holahan

LESKMEHE NAINÉ

ROMAAN

Originaali tiitel:
Cate Holahan
The Widower's Wife
2016

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Ann Kitsnik
Toimetanud Stella Sägi
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Reet Helm

Copyright © 2016 by Cate Holahan
Originally published August 2016 in the US by Crooked Lane Books,
34 West 27th Street, 10th Floor, New York, NY
All rights reserved.
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2018.

D11346518
ISBN 978-9949-82-331-4

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest
www.ersen.ee

Pühendatud Poppyle

1. osa

Tähtajaline elukindlustus

Kindlustuspoliis, mis pakub kindlustuskaitset piiratud aja kestel.

1

16. november

Ryan Monahanile meeldisid valetajad. Mitte need, kes kolm korda ühe vestluse vältel luiskasid, kes ilustasid tõde, et mitte peol nii nõmedad näida ja olid valmis jumala nimel vanduma, et võtsid ainult ühe napsi. Ei, Ryanile meeldisid tõsised tegijad, sedasorti tegelased, kes lõimisid valet omaenda elumustrisse, kuni kandsid oma väljamõeldist nagu peent kampsunit, tundes end turvaliselt ja soojas, mähitud omaenda välmetesse. Talle meeldisid sellised kõvad pähkliid.

Ta ei teadnud, kas Tom Bacon oli tema tüüpi valetaja. Ent see mees varjas kindla peale midagi.

Hoolimata külmast ilmast, ei olnud Tom teda oma Prantsuse stiilis villasse sisse kutsunud. Mees oli talle paksus jopes juurdesõiduteele vastu tulnud. Ühes kinnastatud käes oli tal labidas ja teises ämber soolaga ning ta ei olnud kumbagi neist käesurumiseks maha pannud. Ryan oli pärast sissejuhatust teeserval tammunud, vaadates, kuidas Tom lobjaka peale soola viskas, ja oodates sooja tuppä pääsemist, samal ajal kui emakese looduse osav käsi tema poolmantli krae vahele pugesi.

Tom oli küsinud temalt surmahüvitise kohta, otsekui oleks asi kindel ja Ryan oleks tulnud tooma loto peavõidu mõõtu allkirjastatud tšekki. Ei mingit soovi arutada. Härra Baconil ei olnud põhjust selgitada, kuidas tema tervet kolmekümne ühe aastast abikaasat oli kruisilaeval tabanud saatuslik õnnetus.

Ryan oli teinud ettepaneku, et neil mõlemal oleks majas sees mugavam.

Ta seisis Tomi köögis, sokkides jalad laudpõrandal, ülekuulamiseks sobivat kohta otsides. Ümmargusel laual seisid kaks pirakat pakkekasti. Ülemise kasti kaaned sirutusid ülespoole, ulatudes puudutama nende kohal asuvat küünlalühtrit. Toekat marmoriga kaetud köögisaart katsid prinditud lehed. Ryan märkas dokumentidel muuhulgas sõnu „kindlustusstrateegia“ ja „investeerimine“ ja neid katvaid värvilisi iseliimuvaid märkmepabereid. Keegi oli valmistunud.

Tom tõmbas köögisaare alt välja kroomitud baaritooli. Ta pooldi nõjatus oma metalsele istmele. Tema hoiak oli teeseldult muretu, järjekordne kõmufoto ootamas tegemist.

Ryan sammus toolide poole, tema kõnnak oli aeglane ja jäik. Ta vihkas seda, et ei suutnud liikuda punktist A punkti B, demonstreerimata oma vigastust nagu vea kirja saanud korvpallur. Inimesed ei lonka asja ees, teist takka ja kolmekümne üheksaselt oli ta artriidi jaoks liiga noor.

Ta asetas käe tooli kumerale seljatoele ja toetas raskuse tervele jalale. Põlve kõverdamine oleks valu veelgi suurendanud. Nagunii on parem selle vestluse ajal seista.

„Kolite?“

„Mida?“

Ryan osutas köögilauale. „Kastid.“

„Ah see. Võib-olla.“

Ryan ei osanud öelda, kas Tom oli napolisõnaline või häiritud. Inimesed, kes olid kaotanud lähedase perekonnaliikme, minetasid mõnikord sideme reaalsusega, justkui oleks lähedase surm vangistanud nad kuhugi selle ja tulevase elu vahele, ilma et nad oleksid suutnud kummaski päriselt kohal olla. Ent Tom ei tundunud murest murtud. Ta oli isegi habet ajanud. Ja Ryani kogemuste põhjal sarnanes suurem osa sellises olukorras mehi veel mitu kuud tegelastega ellujäämistemaalisesest tõsielusarjast.

Inimesed leinavad erinevalt, tuletas Ryan endale meelde, kui ta jätkas Tomi hoiaku hindamist. Eelmisel aastal oli üks naisterahvas

oma surnud abikaasa kohale kummardudes itsitanud, justkui oleks ta näinud traagilises autoõnnetuses mingit jumalikku nalja, mille üle on põhjust naerda.

„Kuhu kanti mõtlete minna?”

„Pole veel otsustanud. Ma pigem koristan.” Tom kehtas õlgu. „On asju, mida mul enam tarvis ei lähe.”

Ana asju? Proua Baconi vaim kõneles kaunistuste kaudu: kuivatatud lavendel aknalaul, seinakalender naise tihedas kaldkirjas märkmetega, kraani kohale seinale kinnitatud käterätik kirjaga „Kodu on seal, kus ema koristab”.

Telesaates oli Tom öelnud, et ei lakka kunagi lootmast, et tema naine on elus. Kaheksakümmend päeva on möödunud ja ta saadab oma armsa asjad lattu seisma. Ei võtnud just palju aega, et kaoks usk imedesse.

Võimalus Ana Bacon elavana leida oli väike. Ta oli kadunud avamerel ja pealegi veel öösel. Tõenäosus kruisilaevalt kukkudes ellu jääda oli umbes 21 protsenti. Šanss langes nullilähedaseks, kui abi ei jõudnud kohale kaheteistkümnepäevase jooksul. Oli juhus, kui üks purupurjus mees pidas Mehhiko lahes pärast laevalt vette kukkumist vastu seitseteist tundi, ent tema oli noor ja endine sõjaväe langevarjur. Ja kui Ana oleks pärast vees oldud päeva Bahamal kaldale uhutud, oleks keegi tema väljailmumisest teatanud. Tema foto oli kõikides uudistes.

Ryan võttis jutuotsa üles. „Tunnen juhtunu pärast kaasa.” Ta esitas selle banaalsuse juriidilise täpsusega. Surm ja kaotus jäid mainimata. Igat temapoolset kinnitust, et kindlustatu oli surnud, võidi pidada tõendiks, et firma peab hakkama nõuet menetlema.

„Täna.” Tomi toon oli ilmetu. Mees ristas rinnal käed. „Kuidas on lood väljamaksega?”

„Seda ma tulingi arutama.”

Ta oli tulnud just selleks, et väljamakset mitte teha. Kindlustustrategia ja Investeerimine ei oleks püsinud viis põlvkonda selles äris, jagades lahkesti mitme miljoni dollari suurusi väljamakseid. Ülemused nõudsid halastamatut uurimist. Ana poliis sisaldas niinimetatud kahekordse hüvitise klauslit, see tähendas,

et kui ta hukkub õnnetuse tagajärjel, on väljamakse kahekordne – kümme miljonit, kui täpne olla. Ja poliisil oli veel kaheaastane vaidlustamisperiood, seega enesetappu see ei katnud.

Ryani statistikat täis topitud alateadvus ütles talle, et Ana surm ei olnud õnnetusjuhtum. Tema intuitsioon oleks pakkunud ka abikaasat. Kui naine suri vägivaldset surma, siis oli rohkem kui kolmandikul juhtudest süüdlaseks lähisuhtepartner. Kuid Tomil oli kindel alibi. Ta oli parajasti basseini ääres, kui tema naine üle parda kukkus, ja teda olid näinud mõned puhkajad ning üks pilkupüüdev punapea. Naine oli süüdlaslikult üles tunnistanud, et oli lobisenud abielus mehega selsamal hetkel, kui tolle abikaasa üle parda kukkus. Paha tüdruk.

Kuna Tom oli mängust väljas, siis kõige tõenäolisem süüdlane oli Ana ise. Ent Ryan pidi seda tõestama.

„Nagu võib arvata, on meie firmal teatud protseduurireeglid, juhuks kui puuduvad...“

„Issi?“

Ryan pööras pead ja nägi, kuidas kööki sisenes väike tüdruk, kelle suured silmad võinuksid kuuluda mõnele jaapani multifilmitegelasele. Talle meenusid pildid proua Baconist. Laps oli väga oma ema moodi.

„Mitte praegu, Sophia.“ Tomi suule ilmus tehtud naeratus. „Issi ajab praegu juttu.“

Laps kallutas pead justkui segadusse sattunud kutsikas ja piidles Ryanit. Mees lehvitas talle. Tüdruk astus tagasi kõrvaltuppa, enne kui tema tähelepanu uuesti isale pöördus. Ryan ei olnud kunagi osanud lastega suhelda.

„Ma tahan süüa,“ ütles tüdruk.

„Pärast, kui ma olen lõpetanud.“

Nahk tüdruku silmade all tõmbus punaseks, nagu oleks teda näpistatud. Tema alahuul tõmbus kõveraks. „Kus emme on?“

Kas Tom ei olnud talle rääkinud? Võib-olla oli laps surma lõplikkuse mõistmiseks liiga väike.

Tom surus sõrmed vastu laupa. Ta saatis kannatamatu pilgu, enne kui suundus pliidi kõrval asuva avatud ukse juurde ja kiikas

sisse. Kostis kolistamist. Tom ilmus nähtavale paki maapähklivõi küpsistega ja pakkus seda tüdrukule nagu taskurätikut.

Väikesed käed tõmbusid rusikasse. „See ei ole...”

„Sophia. Võta ja ära kauple. Issil on vaja praegu rääkida.”

Tüdruku suu avanes hääletuks nutuks. Ta võttis paki vastu, teadmata, mida edasi teha. Ryanile meenus, kui Angie alles nii väike oli. Lapsed suudavad ära lõhkuda plastmassist nukumaja, hävitada puust mööblit ja kiskuda ära lastekindlaid kaitseid, kuid lihtne kilekott osutus ületamatuks takistuseks.

„Tehke see talle lahti.”

Tom kummardus ja tõmbas koti lahti. Sophia nägu selgines. „Oled nüüd rahul? Palun mine vaata multikaid, kuni ma lõpetan.”

Tüdruk vudis minema ja tema paljad jalad välkusid pika printsessiöösärgi all. Oli juba pärastlõuna.

Tom kergitas Ryani suunas kulmu. „Kuhu me pooleli jäime?”

„Firma kontrollipoliitika säilmeteta juhtumi puhul.”

„Mida siin kontrollida on?” tõstis Tom häält. „Kohus kuulutas ta tagaselja surnuks. See on sama asi, mis surmatunnistus.”

„Kahjuks mitte.” Ryan sügas kuklal oma lokiis juukseid. See liigutus andis märku närvilisusest ja reetis alati valetaja. Mehed haaravad stressi korral kuklast. Naised puudutavad enamasti kägisälku, haavatavat kolmnurka rangluude vahel. Ryan ei valetanud, kuid paistis ärritunud. Pärast vahejuhtumit jalaga, muutisid lahkkelid ta rahutuks.

Tom sügas olematut habemeorast. „Mis seal siis teistmoodi on?”

„Puudub surmapõhjus.”

„Olete kindlasti meediast kuulnud, et minu naine uppus Atlandi ookeanis. Tema surmapõhjus oli korralikult dokumenteeritud.”

Laeva turvakaamerad olid jäädvustanud Ana Baconi kukkumise. Jäädvustatud oli tema langemine, see, kuidas ta korraks päästepaadist kinni haaras, uuesti lahti laskis ja ookeani kukkus. Proua Baconi õnnetuseks ei olnud kaamerad veel varustatud sensoriga, mis annavad häiret, kui midagi suurt üle parda kukub. Ja härra Baconi õnnetuseks ei olnud mõne sekundi pikkune filmilõik

piisav, et tõendada tema naise hukkamise asjaolusid. Täpselt dokumenteeritud surm eeldas põhjalikku jäädvustust kuni viimase hingetõmbeni ja pärast seda. See eeldas kinnitatud DNA samasusega surnukeha. Ja mis kõige olulisem, see eeldas koroneri raportit, mille keskele oli kirjutatud üks neljast sõnast: õnnetusjuhtum, mõrv, enesetapp või loomulikel põhjustel.